

"Мач кнеза Стефана", Драган Лакићевић
Мој приказ књиге

У роману „Мач кнеза Стефана” се говори о животу Срба за време ропства под турском влашћу. У њему се преплићу стварне и измишљене приче.

Главни јунаци ове дивне и поучне приче су, у ствари, деца Миоша, Добрија и Мерима. Миоша је дечак који је рано остао без родитеља. Његова мајка Загорка је једнога дана нестала и нико није знао шта се са њом десило. Добрија и Миоша су били најбољи пријатељи. Добријин отац је морао да ради за Османагу тако што је вадио камен за нову тврђаву. Мерима је била девојчица, Српкиња, коју је Османага отео, назвао Мерима, школовао и желео да је једнога дана уда за његовог сина Асана.

Поред њих, појављује се Османага и хајдуци који су се одметнули у шуму због невоља која су им наносили турски војници.

Османага је био зао и лош човек. Мучио је поробљене Србе и терао их да раде за њега. Да би потпуно сломио поробљене Србе, Османага је отео мач кнеза Стефана Немањића. Мач је припадао великом жупану Срефану Немањи. Он га је поклонио свом сину Вукану који је владао Зетом. Вукан га је поклонио свом сину Срефану који је са њим сахрањен. Тај мач је давао моћ ономе који га је поседовао. Он је уствари припадао целом српском народу. Мач се могао користити само за добар и праведан циљ, да би штитио српски народ, сиротињу и немоћне, и да би заштитио српску веру.

Османаги су се супроставили хајдуци. Сваки хајдук је имао надимак и уколико би он погинуо, неки други хајдук би дошао на његово место. Тако је познати хајдук Зеко вечно живео.

Пошто је Османага отео мач, Срби су побунили. Дечаци Добрија и Миоша договорили су се са хајдуцима да отму мач. У томе им је помогла Мерима чији деда је био хајдучки харамбаша Вук. Миоша је успео да украде мач и да га изнесе из агине куле. Међутим, био је заробљен и Османага је хтео да га сурово казни. У томе није успео јер га је спасила његова мајка која се све време крила тако што се прерушила у Псоглаву. Док је спашавала Миошу њу су Турци убили.

Османага је желео да пронађе мач и кренуо је са великом војском у потрагу за њим. Међутим, хајдуци су то знали и припремили су се за бој. Они су добро познавали шуму, јер су се у њој крили и живели. Сукобили су се на Зековој глави, где су однели победу. Заробили су Османагу и његовог сина Асана. Међутим, погинули су Зеко и харамбаша Вук. Уместо Зеке на његово место је дошао Добрија, а онда је он добио надимак Зеко. Харамбаша је поста Миоша.

Нађа Маловић, IV3

ОШ "Јован Миодраговић" Београд

Хајдуци су успели да победе уз помоћ мача кнеза Стефана. Он им је дао снагу и моћ зато што су се борили за праведан циљ, штитили себе и народ који су Турци мучили.

Поука ове приче је да добро увек побеђује зло. Такође, треба поштовати друге. Османага није поштовао Србе и српски народ, и зато су се они побунили против њега. Такође, није схватао да моћ и сила су корисни само ако се употребљавају у добре сврхе. У супротном, моћ мача коју је хтео да употреби ради претње српском народу, окренула се против њега. Мач је окупио Србе и дао им снагу да победе зло које им је чинио Османага.

Драган Лакићевић је писац овог романа. Он је рођен 1954. године у Колашину. Био је уредник Српске књижевне задруге, најстарије издавачке установе у Србији. Објавио је романе Студенград, Љубавна књижица, Принцеза и лав, Београдска принцеза и многе друге. Пише и за децу и за одрасле. Приредио је многе књиге и антологије, највише из српске књижевности за децу. Уређивао књижевне часописе. Добитник је низа награда за свој књижевни рад. Преведен је на руски, грчки, енглески, немачки, шведски, холандски и друге језике.